तावन् निपत्य सहसा तान् विमोह्य स्वशक्तितः
तं सुधाकलशं शक्रो जहार कुशसंस्तरात् । 198
विषण्णास् ते ऽथ नागास् तं लिलिहुर् दर्भसंस्तरं,
कदाचिद् अमृतश्च्योतल्लेपो ऽप्य् अस्मिन् भवेद् इति । 199
तेन पाटितजिह्वास् ते वृथा 'एव 'आपुर् द्विजिह्वतां,
हास्याद् ऋते किम् अन्यत् स्याद् अतिलौल्यवतां फलं । 200
अथ 'अलब्धामृतरसान् नागान् वैरी हरेर् वरात्
तार्क्ष्यः प्रववृते भोक्तुं तान् निपत्य पुनः पुनः । 201
तदापाते च पातालं त्रासनिर्जीवराजिलं
प्रभ्रष्टगर्भिणीगर्भम् अभूत् क्षयितपन्नगं । 202
तं दृष्ट्वा च 'अन्वहं तत्र वासुकिर् भुजगेश्वरः
कृत्स्नम् एकपदे नष्टं नागलोकम् अमन्यत । 203
ततो दुर्वारवीर्यस्य सद्यस् तस्य विचिन्त्य सः
समयं प्रार्थनापूर्वं चकार 'एवं गरुत्मतः । 204
एकम् एकं प्रतिदिनं नागं ते प्रेषयाम्य् अहं
आहारहेतोः पक्षीन्द्र पयोधिपुलिनाचले । 205
पाताले तु प्रवेष्टव्यं न त्वया मन्दकारिणा,
नागलोकक्षयात् स्वार्थस् तव 'एव हि विनश्यति । 206
इति वासुकिना प्रोक्तस् तथा 'इति गरुडो ऽन्वहं
तत्प्रेषितम् इह 'एकैकं नागं भोक्तुं प्रचक्रमे । 207

Digitized by Google